

“Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.”

Igy olvashatjuk János evangéliumának prológosában/előszavában, melyet az evangélium “nyitánya-ként” is emlegetünk, hiszen az első fejezet szinte filozófikusan szárnyaló mondataiban felismerhetjük az evangélium fő dallamát: “az Ige testté lett, s közöttünk lakozott...”

Jézus Krisztus megítélése - Isten volt vagy sem - mindenkinek (hívóknak és hitetleneknek) személyes meggyőződésének szabad-akaratú kérdése, az viszont történelmi tény, hogy az elmúlt két évezred meghatározó Embere a Betlehemi Gyermeke volt... Hatása államra, művészetekre, vallásos gondolkodásra megkérdőjelezhetetlen. Aki ezt a tényt kisebbíteni próbálja, az szélsőséges, primitív vagy egyszerűen csak tudatlan. Az, hogy mi lesz a következő két évezredben hittől, egyházzal, vallással, az egyedül a Teremtő Isten dolga, aki mégis nagyléptékű jóslásokba bocsátkozik, az egyszerűen csak népszerűséget keres magának.

Istennek úgy volt tetszésére, hogy teremtettségének lényegét a “kicsiknek” jelentse ki először. Azoknak, akik az életet a maga istenes egyszerűségében élték: a pásztoroknak. Nem királyoknak, császároknak, üzletembereknek

vagy politikusoknak, hanem azoknak, akik születés és halál, növekedés és elmúlás természetközelségében éltek. Isten Fia ugyanis az Életben, az Életért jelent meg ebben a világban. Testtelésének célját a napkeleti bölcsek nyilvánítják ki, amikor aranyat, tömjént és mirhát hoznak ajándékba, s imádják (adoratio) a megszületett gyermeket. Az arany utal Jézus királyi tisztéire, a tömjén a főpapira, a mirha pedig a próféta-ira, a beteljesülésre, azaz: “Benne lett minden ígéret igenné és ámenné...”

Hitünk szépsége, hogy úgy beszélünk Istenhez, hogy Ő szavakban soha nem válaszol. Ő azonban Mindenható Isten, aki szavak nélkül is jól meg tudja értetni magát velünk, s az imádságos csöndben, a “belső szobánkban” kinyilvánítja nekünk akarátát. Ahogyan az anyja ölében fekvő gyermeknek sem kell elmagyarázni, hogy mi a szeretet, az Isten “kebelén” megpihenő léleknek sem kell parancsba adni, mi az ő Teremtőjének akarata.

A világba jött Fény jelenlétével nyilvánítja, hogy le akarja rombolni a sötétséget, mely a tudatlanságból, a félelemből, s a gonoszságból táplálkozik. A világba jött Fény pecsétet tett az Isten igazságára, hogy az Élet a legnagyobb

kincs, mert benne, csakis itt a “föld-iben” van lehetőségünk felfedezni a legnagyobbat: Istent magát, létünk értelmét és célját.

fm

Ünnepi alkalmaink

Szenteste (dec. 24. szerda) **du. 3 óra**

Gyermekek karácsonya

Karácsony ünnepe (dec. 25. csütörtök) **de. 10 óra** Ünnepi istentisztelet (úrv.)

Karácsony 2. napja (dec. 26. péntek) **de. 10 óra** Ünnepi istentisztelet (úrv.)

Karácsony ünnepe utáni vasárnap (dec. 28.) **de. 10 óra**

Óév este (dec. 31. szerda) **du. 4 óra** Hálaadó istentisztelet

Újév ünnepe (jan. 1. csütörtök) **de. 10 óra** Ünnepi istentisztelet (úrv.)

Újév első vasárnapja (jan. 4.) **de. 10 óra** Istentisztelet (úrv.)

Vízkereszt ünnepe (jan. 6. kedd) **este 6 óra**

Nika első alkalma (jan. 15. csütörtök) **este 6 óra**

Jöjünk, s hívogassunk másokat is!

Áldott adventi időszakot!

VETÍTETT KÉPES

Adventi Zenés Áhítót

...ünnepvárás barokk és népi karácsonyi dallamokkal...

2014. december 14-én (vasárnap) 16 órakor

az Evangélikus Templomban
(Tata, Barány u. 2.)

Közreműködnek:

Décsiné dr. Gombos Erzsébet - Frankó Betta - Frankó Dóra

Frankó Mátás Krisztián - dr. Nagy Erzsébet

Redling Laura - Vidéki Erzsébet

Az alkalmat szeretetvendégség zárja.

A belépés díjtalan!

**Ami kezdettől fogva volt, amit hal-
lottunk, amit szemünkkel láttunk,
amit megfigyeltünk, amit kezünk-
kel is megtapintottunk, azt hirdet-
jük az élet igéjéről.** 1 Jn 1,1

Valláslélektani tudományos alapelv, hogy a mítoszok kialakulásához legalább három-négy generációs időintervallumra van szükség... Amit azonban az utókor mítosznak tart, arról - az újszövetségi iratok szerint - a szemtanúk rögtön a "Jézus-esemény" után néhány évvel(!) tudósítanak. A szemtanúk nem akadémikus magyarázatot, technológiai leírását adják vissza annak, hogyan támadt fel Jézus a halálból, hanem bizonyosságot tesznek arról, amit saját szemükkel láttak, amit megtapintottak, amit (meg)tapasztaltak. Jóllehet az ember világmegismerő nagy kalandjában szeretne minden kérdésére kielégítő választ kapni, ez azonban nem lehetséges - már csak az időbeli korlát (70-80 év) miatt sem. Ha nekünk teremtményi embernek itt a Földön rettenetesen sok időnk lenne, akkor nem lenne szükségünk hitre, mert idővel úgyis megtapasztalnánk, mi az igazság az Istennel kapcsolatban! Ahogyan öregsünk, s jobb esetben bölcsülünk is, annál inkább megvilágosodunk, s belátjuk: rövidke életünkben a hit az isteni valóság megismerésének egyetlen lehetséges útja.

Ahány ember, annyféle hit, s ha két embernek teljesen azonos a hite - akkor az hamar gyanússá válik! A hit ugyanis nem statikus, hanem folyamatosan változó: másképpen hiszünk gyermekkorunkban, egészen másképpen, amikor fiatalok vagyunk, s ha a lélekfejlődés útját becsülettel megfutottuk, akkor egészen másképpen vélekedünk a hitről életünk végén. Mi magunk változunk, s így a hitünk is, de Isten változatlan örök, tegnap, ma, s mindörökké ugyanaz. Ugyanakkor nemcsak hitünk változik, de szeretetünk is. Tapasztalásainkon keresztül egyre inkább kiteljesedik a hitünk - egyre mélyebb, egyre átfogóbb lesz -, s így egyre jobban tudunk szeretni is.

Amit a Mester tanított Mennyei Atyájáról, s gondviselő jóságáról, az nekünk embereknek az Élet értelmét jelenti: "Örülni az ÚRban". Azaz örülünk az életnek, az "itt és most" visszahozha-

tatlan szépségét beengedjük a szívünkbe, s megéljük, hogy tehetjük a jót naponta, hogy felelősen választhatunk, hogy találkozhatunk emberekkel és hogy találkozásainkban megsejtünk valamit abból, hogy a másik hús-vér ember is egy istenteremtette lélek - egy szóval megérint minket az Isten mindent átölelő szeretete. Aki ezt törekszik átélni, az hirdeti az "igét", mivel cselekszi az Isten szeretet-igazságát, ahogyan tették ezt a tanítványok, s az ősegyházi szentek is, építve ezzel az egyházat, a hívők közösségét, dicsőítve a Teremtés URát...

*URam! Add, hogy szereteted tanúja
lehessek a világban, s add, hogy
jóságodról soha meg ne feledkezzem!
Ámen*

**Ismertesd meg velem, melyik úton
járjak, mert hozzád vágyódom lel-
kem.** Zsolt 143,8b

Az útkeresés nemcsak a fiatalok kiváltsága... Életünk végéig, azaz földi vándorlásunk éveiben számos alkalommal megtapasztaljuk: útkeresztződésbe érkezünk, s választanunk kell. A nehézséget az adja, hogy egy-egy keresztződésben több út is összeszalad, így aztán komoly fejtörést okoz: melyiken induljunk tovább? Ma reggeli igénk Dávid király sóhajos mondata, aki szintén keresi a helyes utat. Vágyódása a helyes útra talán éppen azért ilyen nagy és őszinte, mert átélte, milyen nagy lelki nyomorúságot okoz az, ha valaki elveszíti az eszét, s nem az Isten akarátának, hanem a bűnös kívánságainak engedelmeskedve dönt...

Sokan azért nem tudnak jól dönteni életük választútjainál, mert nem tudják hová is igyekeznek. Aki azzal vigasztalja magát, hogy "mindenütt jó, de legjobb sehol", vagy azzal, a bizonyos esetekben érthető és elfogadható konfúciusi bölcsességgel, hogy "a cél az úton levés maga" - az még nem fedezte fel magában az Istentől kapott, halhatatlan lélekreszt. Ez ugyanis egy életen át vonzódik az Istenhez - talán éppen

azért, hogy figyelmeztessen minket -, hogy van tovább, a halállal még nincs vége a vándorlásunknak.

Olykor az is megtörténik, hogy véget ér az út, amin jártunk, s magunknak kell eldönteni, melyik irányba induljunk tovább. A tengeren nincsenek utak, a hajók mégis eljutnak egyik kikötőtől a másikba, de ehhez a kapitánynak tudnia kell, hogy melyik kikötőbe igyekeznek! Ha nem tudod, melyik kikötőbe igyekezel, a szelek nem segítenek Neked - mondja Seneca, de ez az igazság érvényes a szárazföldön is! Ha nem látjuk a célt magunk előtt, akkor csak jól elfáradunk - talán halálosan is -, de nem érkezünk meg oda, ahová igyekeztünk.

Te tudod-e hová igyekezel földi vándorlásodban? Tudod-e, hogy az út végén van az otthonod, hogy ott várnak Rád?... Kérdések ezek, melyekre meg kell kapni a választ, ellenkező esetben nem nyugszik meg a szív. Márpedig erőnket beosztani földi vándorlásunk során csak akkor tudjuk, ha szívünkben boldog bizonyosság lakozik: Isten ott vár az út végén...

*URam! Add, hogy ne vétsem el a célt, s
hogy egyszer Hozzád megérkezhessem!
Ámen*

**"Ugye, a verébnek párja egy fillér,
és egy sem esik le közülük a földre
Atyátok tudtán kívül? Nektek pedig
még a hajatok szála is mind szá-
mon vannak tartva. Ne féljetek
tehát: ti sok verébnél értékesebbek
vagytok."** Mt 10,30-31

Hajlamosak vagyunk arra, hogy a gondviselést csak a szokatlan, rendhagyó és meglepő körülményekben lássuk. Csak akkor gondolunk a gondviselésre, amikor Isten drámaian közbelép pozitív értelemben (munkahely, oltalom egy balesettől, sikeres gyermekszülés) vagy negatív értelemben (munkahely megszűnése, betegség, magzat elvesztése) azért, hogy céljait beteljesítse. De a gondviselés nem csak Isten uralkodását és kormányzását jelenti. A gondviselés elsősorban minden dolognak a fenntartását és megtartását jelenti - különben nem lenne mit uralni vagy kormányozni!

A nehézségünk abból adódik, hogy meglássuk Isten beavatkozását minden

dolog fenntartásában. Életünk, létezésünk normális folyamat könnyen veszszük, vagy nemegyszer "zsákmánynak" tekintjük, azaz: úgy rendelkezünk, beszélünk, cselekszünk, mintha mienk lenne a legfőbb hatalom, elfelejtve vagy figyelmen kívül hagyva, hogy a mindennapi egészségünk, az ép testünk, elménk élessége, mozgáskoordinációnk, valamint minden más funkcióink, melyek erőfeszítés nélkül léteznek, mind Isten megtartó gondviselésének kezéből érkeznek. Szomorú, hogy az emberek többsége csak akkor gondol a gondviselésre (Istenre), amikor az élet, a mozgás, vagy a légzés - melyek különben normálisnak tűnnek -, megszakadnak... Isten megtartó gondviselését mindennap tapasztalhatjuk: "Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az Úr támogat engem." - Zsolt 3,6

A gondviselés tagadása az aggodalmaskodás. A napi sajtó, és a magazinok is, rendszeresen foglalkoznak az aggodalommal, és néha még véleménykutatást is rendeznek azzal kapcsolatban, hogy mi aggasztja az embereket a legjobban. Az emberek aggódnak betegségeik és fájdalmaik miatt, az öreg kor miatt, a halál közelsége miatt, pénzügyi problémák miatt, és folytathatjuk a listát. Megvannak aggodalmaink az egyházon belül is. Megöregedtek a munkások, nem történt meg az örségváltás. Sokat temetünk, keveset keresztelünk és konfirmálunk. Nincsenek fiatalok. Vannak ugyan néhányan, de többől hiányzik az az elkötelezettség és az a tradicionális józan vallásosság, ami a gyülekezeteinket évtizedeken át jellemezte. Szóval... lenne miért aggódní!

A Mester más utat ajánl! Nézz körül: egyetlen madár sem épít több fészket, mint amire szüksége van, a medvék is meglegszenek egy barlanggal! Gyaníthatóan egy hörcsög vagy mókus sem az aggodalomtól pusztult el, mert esetleg tehette volna, de lustaságból nem gyűjtött volna eleget a téli hónapokra. Az állatok nem aggódnak, mint az emberek...

Kálvin szerint az aggodalmaskodó olyan, mint a nyugtalan pogány, aki nem látja, hogy Isten irányítja a világ-mindenséget. Azt hiszi, hogy Isten "alszik" és nem törődik a gyermekeivel. A Teremtőnk azonban ismeri a szükségünket, s ahogyan gondoskodik a mező liliomairól és az ég madarairól, ugyanúgy, sőt még jobban gondoskodik mirőlünk. Lutherünk pedig azt tanítja, hogy ha hisszük, hogy van Isten, akkor nem aggodalmaskodunk az élet szükségéi felől. Ahogyan a szülők gondoskodnak gyermekeikről, ugyanúgy a Teremtő is gondoskodik rólunk. Isten parancsa az, hogy dolgozzunk, és ha nem érünk el sikert, az Úr akkor is gondot visel ránk - s ez nem kis eredmény!

Nemkülönben... az aggodalom ugyanannyi időt (olykor még többet!)

vesz igénybe, mint a munka, de munkával sokkal előbbre jutunk, mint az aggodalmainkkal. Az aggodalom olyan, mint a hintaszék: mozgunk és látszólag csinálunk valamit, de nem jutunk előbbre...

URam! Jóságoddal körbeölelsz, s ezt oly természetesnek veszem, mintha az "járna" nekem... Bocsásd meg, amikor megfeledekzem, hogy mindent csak Neked köszönhetek! Ámen

Mindenkor örüljetek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.

1 Thessz 5,16-18

Az élet szép... akkor is, ha fájdalom és veszteség maszatolja el benne örömeinket. Az élet azért szép és jó, mert Istené, mert Tőle kaptuk. Isten azért Isten, mert Mindenható, s bizony furcsa is lenne, ha a Mindenható ÚRIstennek a "maga képére és hasonlatosságára" csinált (ez a szó szerepel a teremtetéstörténet héber szövegében) teremtménye legfeljebb valami hitvány konstrukció szintjét ütné csak meg! Isten legfőbb teremtménye, az ember maga az élő csoda! "Sok van, mi csodálatos, / De az emberről nincs semmi csodálatosabb." - írja Szophoklész is az Atigonében.

Az élet szép, s milyen kár hogy az emberek ezt csak akkor veszik észre, amikor már a végére értek. Milliók szaladnak el önmaguk élete mellett, s ahelyett, hogy szelíden behajolnának az Isten Élet-akarataiba, buta céljaik után futnak vagy egyszerűen - s ez legelszomorítóbb, hiszen mindenki egyedi megismételhetetlen csoda-világ - lemásolják mások életét.

Karácsony közeledik... Ez a család ünnepe is, annak a közösségnek az isteni ünnepe, melyben legintenzívebben lehet megélni, mi is a szeretet valójában. A Szent Család békességes öröme mindenkit megérint ilyenkor, ha csak néhány pillanatra is... ilyenkor kiderül: a legnagyobb örömforrás a közösség, az hogy egymáshoz tartozhatunk. Sok fia-

tal mégsem a családalapítást tűzi ki kiélete legnagyobb céljául, hanem vágyának minél teljesebb megvalósítását! A gond nem az önmegvalósítás - sajnos sok rossz prédikátor "sározza" szószékéről az önmegvalósítás génjeinkbe kódolt isteni programját -, hanem az, hogy az álmok esztelen hajszolása elveszi a lehetőséget az élet valóságának a megélésére!

Így történik meg, hogy a család - a legszebb találkozások helye - inkább tényszerűnek tűnik, mint áldásnak. Így történik meg, hogy sokan - bár látszólag mindenük megvan -, mégis boldogtalanok... Aki ugyanis a "ráadást" keresi az Isten országa (s ez itt van, itt történik naponta bennünk és közöttünk!) helyett, annak a vége mindig prognosztizálható kudarc, mert ami a legnagyobb érték: a férj és feleség szeretet-közössége, a gyermekek növekedésében, gyarapodásában való gyönyörködés - ezekről rendre lemarad! Az ilyen emberre mondja Jézus URunk: Mit ér, ha valaki az egész világot (álmait, vágyait) megnyeri (megvalósítja), de lelkében kárt vall?"

Az élet, az istenadta szép, itt van, ebben a mostani töredékes napban is megtapasztalhatóan. Élje vele, örüljön neki, legyél érte hálás, forgasd! Hiszen olyan talentum ez az időben, amit nem csak egyetlen egyszer kapunk meg URunktól, de egyszer még számon is kéri majd rajtunk...

URam! Köszönöm, hogy szeretsz, s szerethetek! Ámen

Nagy szeretettel hívogatunk gyülekezetünk kamaraegyüttesének hagyományos adventi koncertjére, amely lehetőséget ad majd a Karácsony előtti időszakban való megállásra, elcsendesedésre.

Az ideai műsorban a legkedvesebb karácsonyi dallamokat gyűjtöttük egy csokorba, ezen belül is nagy hangsúlyt helyeztünk a magyar népi énekekre. Emellett barokk karácsonyi korálok, valamint nemzetközi, elsősorban német és angolszász dallamok is felcsendülnek majd. Végül pedig, többféle zenei „meglepetéssel” is készülünk, melyeket reméljük, hogy a közönségünk is örömmel fog fogadni.

Szeretettel készülődünk – szeretettel hívogatunk!

A közreműködők/Tatai Evangélikus Kamarazenekar

Rövid-hírek

November 2-án, istentisztelet után az Almási úti temetőben elhelyeztük az emlékezés koszorúját elődöm, Dr. Nagy István, s egy másik ugyanígy nyugvó evangélikus lelkész Droppa Sámuel sírjánál. Gyertyát gyújtottunk Gizi néni sírjánál, s az orosz katonák sírjánál is...

November 8-án – szombaton, családi istentisztelet keretében – megkereszteltük Csórik Natasa kistestvérünket. Isten gondviselő szeretete, áldása kísérelje! (A keresztelő alkalmából a Csórik család húsz ezer forint adományt adott gyülekezetünknek.)

Beigelbeck Árpád és családja unokájuk (Beigelbeck Lilla) keresztelője (2014. szeptember 21.) alkalmából 10 db énekeskönyvet ajándékoztunk Egyházunknak. Felajánlásukat nekik is hálafeleként köszönjük!

November 15-én szokásos őszi templomkert-tisztítást szerveztünk. Közreműködő testvéreinknek hálás köszönet a segítségért! Jelentem, hogy toronyvilágításhoz új (alumínium-ház) reflektort szereltem fel - a régi kilyukadt/kiolvadt műanyagház helyett. A beázás miatt tönkrement elektronika (alkonykapcsoló + kapcsoló relé/kontaktor) cseréje mintegy 25 ezer forintba került. Templomtornyunk így besötétítés-től 22:30-ig újra 1200 lumenes fényességben 'tündököl'.

November 16-án, istentisztelet keretében Gerecz Gergő testvérünk a keresztség szentségében részesült. Isten gazdag áldása kísérelje életét!

Péntek délutánonként, 16:30-tól konfirmandus előkészítőt tartunk. A Jólsten kegyelméből előreláthatólag 2015 májusában 3 gyermek tesz majd konfirmációi vizsgát/fogadalmat.

November 18-án megtartottuk évi rendes, utolsó negyedévi presbiteri ülésünket. Az előttünk álló 2015-ös esztendő aktuális feladatait beszéltük át.

FIFE!
Kéthetenként
szerdán este 6 órakor

Fiatal Felnőttek
Beszélgető Köre
Dec. 3. (szerda) 18:00

Téma:
“Döntések
sodrásában”

* Magyarázat a “fiatal felnőttek” kategóriához:
“Életünk ideje **hetven esztendő**, vagy ha több, **nyolcvan esztendő**, és nagyobb részük hiábavaló fáradtság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnének.” Zsolt 90,10. Ki tehát a fiatal? Aki még élete első felében van, a Szentírás szerint: 35-40 éves korunkig fiatalok vagyunk, e fölött már legfeljebb csak fiatalosak.

FIFE!
Kéthetenként
szerdán este 6 órakor
Teged is várunk

“Életes beszélgetések
az Életről”

Alkalmainkra
mindenkit szeretettel
várunk. Jöjjünk,
s hívogassunk
másokat is!
Erős vár
a mi Istenünk!”

János Varga

Bethesda Központ 34/487-834

A reformáció 500. évfordulójára való készülés jegyében, a tematikus emlékek sorában, a **2014-es esztendő** a **“Reformáció és kultúra”** éve (volt) egyházunkban. a **2015** a **“Reformáció és oktatás”** éve lesz.

